

Korte overweging nav. Lucas 10: 25-37, aansluitend zingt ImPress: Something inside so strong

Lieve mensen, in het bijzonder natuurlijk
de doopouders, Dick en Arendina,
allen zijn we verbonden als gemeente van Christus

Wie in Nederland te maken krijgt
met de gezondheidszorg,
kan af en toe treurig of ook boos worden,
van de bureaucratie en regelgeving.
Lange wachttijden, specialisme
en het lijkt alsof schema's en protocollen
belangrijker zijn dan het omzien
naar een ziek mens.

Dit vertel ik als een voorbeeld om de gelijkenis
van de barmhartige Samaritaan
in onze tijd te plaatsen.
Want deze gelijkenis is overbekend.
Het is de nummer 3 in de top 5
van de populairste Bijbelverhalen.
En openstaan voor de nood van anderen
vinden we in de regel heel vanzelfsprekend.
Maar is het wel altijd zo vanzelfsprekend?
zijn ook wij soms niet
als de priester en de leviet?
Niet het moment aangrijpen,
maar gevangen door regels waarin we zitten.
De priester en leviet, de vertegenwoordigers van de tempel,
zitten vast in regels en voorschriften.
Nu over rein en onrein.
Zij worden niet geraakt
door de gewonde man langs de kant van de weg.
Want als zij deze hulpeloze gewonde man
zouden aanraken
dan zijn ze volgens de joodse regels onrein.
Ze komen, zien en gaan voorbij.
Indirect klinkt hier kritiek door naar de tempel.
Terwijl je toch zou denken,

juist zij die leven met en naar Gods regels
hebben oog voor het leed van een ander.

In onze samenleving krijgen wij door de sociale media
ook een stroom aan beelden en informatie
over mensen in nood.

Waar we ook immuun door raken.

En ik dan vaak hoor:

Moeten we daar overal wat aan doen?

Zijn dan al die mensen onze naaste?

Het blijft lastig om daar

een antwoord op te geven,

want we zijn geneigd om te zeggen:

ja, iedereen is onze naaste!

Dat verlangen leeft ergens diep in ons.

Of zoals de filosoof Levinas zegt:

Het gelaat van de ander doet een appél

op ons om recht te doen.

Maar soms wil je ook even,

net als de priester en leviet, niet zien.

Hoe anders vergaat het de Samaritaan.

Samaritanen, daar hebben de joden geen hoge pet van op.

Want die leven niet naar de juiste regels en voorschriften.

Gelukkig maar zou ik willen zeggen,

want deze Samaritaan heeft namelijk wel oog

voor het leed van de ander en heeft medelijden.

Hier spreekt niet het verstand,

met allerlei regels, maar het hart.

Zoals afgelopen winter bij het kerkasiel

in de Bethelkapel in Den Haag.

Daar spraken niet de regels,

maar het hart en kwam een beweging op gang.

Die uiteindelijk heeft doorgewerkt

binnen kerk en politiek.

Wie is mijn naaste?

Het begon met de wetgeleerde

die Jezus op de proef wilde stellen.,

Hij dacht alleen vanuit zijn eigen perspectief,

maar niet vanuit de ander.
Met het hoofd kent hij de regels,
God en de ander liefhebben.
Maar zijn hoofd en hart
zijn niet verbonden met elkaar.
Want liefhebben kan nooit een gebod zijn,
dat je moet doen.
Je kunt niet op bevel of vanuit regels liefhebben.
Het gaat niet om woorden, maar doen.
De vraag wie is de naaste spreekt je hart aan.
Het hart van je geloof.
Waarin je bewogenheid met de ander je doet handelen.
Want vanuit je geloof is er die verbinding met God.
God heeft zich met jou verbonden,
ook al is dat lijntje voor jouw gevoel misschien flinterdun.
Misschien heb je soms het gevoel
dat er helemaal geen lijntje is.
Daarom heb ik bij de doop ook zo'n flinterdun,
bijna onzichtbaar draadje laten zien.
God verbindt zich met jou
en vanuit die verbinding
mag je je verbinden met je naaste.
En die naaste woont of zit letterlijk naast je.
Het zijn allen die op je pad komen,
ook via sociale media.
En dat is niet altijd gemakkelijk.

Het schilderij van Vincent van Gogh,
dat op de schermen te zien is,
geeft ook mooi weer,
dat het soms zwoegen is om de naaste te zijn.
De Samaritaan in het midden.
Hij ploetert om de gewonde op zijn rijdier te krijgen.
En de priester en de leviet zien we aan de zijkant.
Een nog dichtbij, gebogen over een boek.
Achter de lege geldkist.
De ander nog kleurlozer op de achtergrond.
Met andere woorden: wie zich inlaat met de ander
krijgt het leven niet cadeau.
Maar geeft het leven kleur en onderling verbinding.

Een draadje verbonden met God en je naaste.
En ik hoop van harte Dick en Arendina,
dat ook Anne-Fleur dat mag ervaren in haar leven
Dat ze die verbinding vanuit haar hart voelt.
Met God en de naaste.
Net zoals de verbinding van jullie nog altijd is met God,
maar ook met deze gemeente.
Stijn hebben jullie hier laten dopen.
Na de verhuizing uit Ede zijn jullie
een beetje kerkloos geworden.
Kunnen nog niet de kerk vinden
waar je je net zo thuis voelt als hier in Wijhe.
Wij hebben toen gezegd wordt dan lid bij ons.
Dan heb je kerkelijk onderdak.
Dat is niet zieltjes winnen,
Maar door de kerkelijke regels te verlichten,
kerkelijk omzien naar elkaar.
Dat gedreven wordt door iets sterks van binnen.
Gedreven door dat we ons verbonden weten
met God en met elkaar.
Dat we vanuit die verbinding recht willen doen
aan Gods schepping, aan al wat leeft.
En natuurlijk: regels moeten er wel zijn,
maar het mag nooit ten koste gaan
van het omzien naar elkaar.
Moge het zo zijn. Amen